

Părintele Amilcare Boccio,
apostol al milostiviri,
fondator al Fiicelor Mici ale Preasfintei Inimi a lui Isus

Mons. Amilcare Boccio s-a născut la Sale, pe 12 martie 1891 și a fost botezat în biserica parohială S. Maria și S. Siro din Sale (una dintre cele trei parohii de atunci, desființată în 1937) pe 19 martie de către viceparohul Luigi Rivabella.

Tatăl sau, Angelo (1868-1918), om blând și calm, optimist și bun muncitor, avea un mic atelier unde lucra ca fierar; de la el Amilcare a învățat spiritul de tărie și de sacrificiu din dragoste.

Mama sa Giuseppina Pasino (1868-1944), o femeie energică și hotărâtă, pentru a îmbunătăți situația financiară a familiei, se ocupa de cultivarea sezonieră a viermilor de mătase; având o credință vie și arzătoare, l-a învățat pe Amilcare să „se roage întotdeauna”, să „iubească pe Dumnezeu și pe aproapele”, să aibă încredere în **Inima Sfantă a lui Isus** și în Maria, să adore Euharistia și să respecte preoții. În scrisoarea din iulie 1939, scrisă călugărițelor cu ocazia celei de-a 25-a aniversări a hirotonirii, Parintele Amilcare Boccio scria: „Domnul a fuzionat în mine caracterul tatălui meu: blând, liniștit, optimist, și pe cel al mamei mele: puternic, imperios, hotărât”.

Pe 9 ianuarie 1894 s-a născut fratele sau Giovanni, față de care a avut întotdeauna o adevărată afecțiune fraternă, iar când pe 7 martie 1931, din cauza rănilor suferite în război, valorosul ofițer a murit, lăsând în urmă soția și doi copii mici, Parintele Amilcare Boccio a fost foarte aproape de familia în doliu și a demonstrat față de aceasta o autentică iubire de Părinte.

Când Amilcare avea cinci ani și jumătate (toamna anului 1896), familia s-a mutat la Tortona, unde în parohia sa, S. Michele, a avut ocazia să „slujească Liturghia” împreună cu preotul San Luigi Orione (1872-1940). Acesta, vorbind despre Preasfânta Inimă a lui Isus cu ochi strălucind de iubire, obișnuia să repete: „Lui Isus îi este foame de suflete și sete de iubire”; acele cuvinte au suscitât în inima lui Amilcare dorința imediată de a răspunde cu dragoste la Iubire: „Oh, Doamne, de- aș putea să-ți alin foamea și setea aceasta!”.

Pe 30 mai 1898, Amilcare a fost miruit în Catedrala din Tortona de către Episcop, S. Ecc. Mons. Igino Bandi. La nouă ani (1900), așa cum se menționează într-o omilie de-a sa, „prin concesie specială” a putut face prima Sfanta Impartasanie.

Doi ani mai târziu, pe 29 noiembrie 1902, prima zi a novenei Imaculatei, a îmbrăcat haina de seminarist în Parohia S. Michele, din mâinile Preotului Carlo Milanese.

Și pe 2 decembrie 1902, ajutat de episcop din cauza condițiilor sale umile, a fost primit în Seminarul Leone XIII din Stazzano.

A frecventat apoi cinci ani de gimnaziu (1902-1907), trei ani de liceu (filozofie: 1907-1910), dovedindu-se „plin de dragoste pentru Dumnezeu și studiu”. A trecut apoi prin patru ani de teologie (1910-1914) la Seminarul major din Tortona, întorcându-se la Sanctuarul Inimii Sfinte în perioadele de vară, de „vacanță”. În ultimii ani a fost prefect și viceprefect.

În aceeași scrisoare din iulie 1939, Părintele Amilcare Boccio își exprima cu aceste cuvinte darurile speciale primite de la Preasfinta Inimă a lui Isus în vederea misiunii sale: „Inima Sfântă a lui Isus m-a condus la Stazzano și de acolo a continuat să mă urmărească cu o delicatețe, cu o finețe divină, cu o putere a bunătății pe care doar îngerul meu a măsurat-o; și astfel m-a făcut victorios, fără nici un merit al meu, în anii critici ai tinereții, și s-a folosit chiar de înclinația mea neobișnuită pentru muzică pentru a mă ocupa în mod absolut și a nu mă lăsa să mă abat; până când, pe 2 februarie 1911, cu o voce puternică și o acțiune transformatoare, m-a luat total în Inima Sa și a început să-mi ofere acele daruri speciale care, făcându-mă tot mai mic, acum înțeleg, mă apropiau din ce în ce mai mult de El.”

Pe 2 februarie 1911, așadar, în capela Imaculatei de la Seminarul Major din Tortona, Amilcare a primit „primul mare har” a chemării: Cristos, „cu o voce puternică și o acțiune transformatoare”, l-a luat „total în Inima Sa”. El a răspuns cu un „«da» fără rezerve” și și-a sacrificat pasiunea pentru muzică cu deviza: „Să trăiesc numai pentru a te iubi și pentru a te face iubit”. Doi ani mai târziu, în notițele sale personale, a scris: „Oh! îmi amintesc ziua de 2 februarie 1911... atunci ți-am promis că te voi urma până la marginile pământului...” (DSp 30 sept. 1913). Da, încă din copilărie era fascinat de viața martirilor și la douăzeci de ani, după exemplul Sfântului Teofano Vénard (1829-1861), visa să devină misionar în țări îndepărtate. Erau ani de căutare, de discernământ al vocației sale. În același an 1911, la citirea vieții Teresei de Lisieux (1873-1897), Amilcare a simțit chemarea de a o urma, de a conduce sufletele pe calea

Încrederii, a simplității și a iubirii. Între timp, în el a crescut devoțiunea pentru Inima Preasfântă alui Isus, care l-a condus să-și descopere „vocația sa specială”.

Pe 16 august 1911, Sfântul Duh a trezit în tânărul seminarist „prima gândire a **practicii unirii cu Dumnezeu**”. Astfel, în august 1912, câțiva clerici, printre care Mons. Carlo Angeleri, ulterior Episcop auxiliar de Tortona, s-au înțeles să ofere Inimii Sfinte fiecare dintre orele zilei, pentru a fi în mod constant uniți cu Dumnezeu, „pentru a reuși să mângâiem Inima Sfântă a lui Isus disprețuită, ofensată, străpunsă în iubirea Sa de atâta indiferență și ingraturități ale creștinilor răi și pentru a grăbi stabilirea Împărăției Sale în toate inimile”.

Așa s-a născut, pe 26 august 1912, Pioasa Uniune, iar Practica unirii cu Dumnezeu a fost primită de clerul Seminarului cu aprobarea Directorului lor spiritual (6 ianuarie 1913).

Pe parcursul anului 1913, Amilcare a invocat de la Domnul lumină și putere pentru a-i răspunde acolo unde ar dori; să fie chiar misionar în India, în China...: „Ești Tu cel care vrei asta?”. Între timp, pe 11 februarie 1913, în timpul Exercițiilor spirituale, un oarecare Părinte Rossi cu o notă l-a confirmat pe Amilcare în vocația sa sacerdotală și pe 26 aprilie a ales-o pe Sf. Teresa ca protectoare specială și a considerat-o sora sa și a început să se simtă împins să se consacre total Inimii Presfinte a lui Isus.

Pe 2 ianuarie 1914, Amilcare a făcut profesiune de Terțiar franciscan; pe 18 ianuarie, după luni lungi (iulie-decembrie '13) trăite ca soldat în cazarma din Tortona și Voghera, Directorul i-a spus că poate face cerere pentru Hirotonire.

Astfel, la 28 martie 1914 a primit diaconatul, prin care s-a consacrat total Domnului; apoi, pe 6 iunie, în Capela episcopală, a avut loc hirotonirea diaconală, iar pe 5 iulie 1914, la sfârșitul episcopatului Mons. Igino Bandi (1847-1914), a fost hirotonit preot de către Episcopul auxiliar, Mons. Pietro Andrea Viganó (1858-1921), în biserica San Simone din Tortona.

În anul 1914-1915 a rămas în Tortona la Convitto ecclesiastico, fondat de Mons. Igino Bandi pentru perfecționarea tinerilor clerici și pentru odihna clerului vârstnic, având astfel posibilitatea de a urma un curs de dogmatică și de morală. Odată cu izbucnirea primului război mondial, tânărul preot a fost imediat chemat la arme. Era 23 mai 1915, solemnitatea Rusaliilor. În ziua următoare, la sărbătoarea Mariei Ajutătoare Crestinilor, s-a prezentat la Spitalul militar din Alessandria, iar pe 2 iunie a plecat cu spitalul mobil 15 din Alessandria în direcția Udine.

În războiul din 1915-1918, Părintele Amilcare, devenit capelan „de credință vie și profund simțită”, insuflă alpiniștilor încredere și dragoste curajoasă, stârnind admirația, respectul și afecțiunea ofițerilor și soldaților, care obișnuiau să-i spună: „Capelan, să vină cu noi, că dacă nu vine noi murim”.

„Cu dispreț față de pericol și de orice adăpost, mereu primul între primii în orice împrejurare, își aducea cuvântul de mângâiere și credință acolo unde lupta era mai cruntă, entuziasmând soldații cu exemplul și valoarea sa”. Din acest motiv, i s-au acordat două recunoașteri pe câmpul de luptă: crucea de război și medalia de argint cu valoare militară. A fost grav rănit pe 12 decembrie 1917 și internat mai întâi la Busto Arsizio (MI) și apoi la „Santa Corona” din Milano.

Pe 4 ianuarie 1918, în timpul convalescenței la Busto Arsizio, lui Amilcare i s-a acordat "prima mare lumină" "cu privire la ceea ce Inima Sfântă a lui Isus dorește pentru timpurile noastre": "suflete generoase" care să colaboreze "la stabilirea Împărăției sale de milostivire". Este o chemare de a răspândi "practica unirii cu Dumnezeu" între persoanele consacrate și laici, realizând o rețea minunată de comuniune. Astfel, în aceea zi, prima vineri a lunii, el a comunicat "practica unirii cu Dumnezeu" surorilor de la spital, iar în zilele următoare a scris **Guglielminei Remotti**, i-a vorbit despre inspirația sa și a invitat-o să devină zelatoare a noului "apostolat de caritate spirituală".

Transferat la spitalul "Santa Corona", a recitat în prima decadă a lunii februarie "Istoria unui suflet" - autobiografia **Teresei de Lisieux** - și a avut "prima idee clară" despre viitoarea Congregație. Din acest motiv, sfânta a fost considerată ulterior inspiratoare și prima soră a Congregației.

Mons. Simon Pietro Grassi, Episcopul de Tortona, a aprobat noua Asociație pe 23 februarie 1918 și a reconfirmat-o pe 7 ianuarie 1920 cu ocazia primei ediții a Cărții: Practica Uniunii cu Dumnezeu și Rugăciuni pentru Triumful Inimii Sfinte: "Să ne fie permis să facem voturi ca numărul membrilor acestei Practici Pioase să crească, astfel încât să se mențină, ba chiar să se intensifice mereu mai mult spiritul de credință, caritate și acea umilință sinceră care este secretul fertilității și duratei oricărei frumoase inițiative..." Dorința Episcopului a fost primită pe deplin: într-adevăr, „Practica Pioasă” s-a răspândit în diverse regiuni din Italia: Piemonte, Lombardia, Emilia, Veneto, Liguria și Toscana.

Pe 1 martie 1918, în urma unei intervenții, a murit în brațele soției și fiului său, la spitalul din Tortona, tatăl Angelo, de doar 50 de ani. Amilcare a putut să-l asiste în ultimele zile și să-i ofere sacramentul Ungerii de pe urmă.

Pe 6 august 1918, din nou pe front, în zona Tonale, tânărul preot a rennoit oferta totală a vieții sale: „eu renunț voluntar la viață dacă aceasta într-o zi nu ar fi doar pentru Tine

... da ... am dorința de a trăi după război, pentru că mi se pare că mă pot găsi în locuri mai liniștite ... pentru că mi se pare că pot face un pic de bine sufletelor pentru Tine ... dacă așa este și va fi, salvează, dacă îți place ție, Doamne, altfel oh! Consolează-o pe mama mea îndurerată [...]

În octombrie 1918, Părintele Amilcare l-a întâlnit pe Sf. Luigi Orione, care cu încredere l-a încurajat în propunerea de a înființa o operă dedicată Sfintei Inimi. După terminarea războiului, în 1919 - încă tânăr Preot, avea 28 de ani - Episcopul i-a încredințat Părintelui Amilcare sarcina de Director spiritual la Seminarul minor Leone XIII din Stazzano, sarcină pe care a îndeplinit-o cu mare grijă, cu o inimă de mamă. Această misiune la Sanctuarul Sfinta Inimă a lui Isus i-a permis să aibă momente lungi de rugăciune și reflecție.

În noaptea dintre 2 și 3 februarie (prima Vineri) din 1922, Amilcare a avut un vis: noua eră de dreptate, de adevăr, de dragoste, de pace care va veni. El era sigur de triumful Dragostei, pregătit de Maria, „adevărata auroră a NOII ERE de Milostivire a lui Dumnezeu”.

În septembrie 1922, viitorul Fondator s-a deplasat la Roma pentru a cere aprobarea și indulgențele pentru „practica unirii”. A vizitat Sanctuarul Mariei, Maica Bunului Sfat, din Genazzano, cerând grația audienței la Papa și promițându-i o venerare specială. Astfel, pe 12 septembrie, fiind primit în audiență de Pius al XI-lea (1922-1939), a primit binecuvântări speciale asupra „intențiilor” sale. Aprobata în scris, Asociația poartă data de 27 septembrie 1922, confirmând plăcerea vie pentru „această nouă devoțiune a iubirii și a devotamentului față de Inima Adorabilă a lui Isus” și sperând la roade bogate.

Pe 6 iulie 1923 a murit Giacomo Remotti, tatăl Guglielminei. Datorită bunătății mamei Margherita Massardo, casa lor, de pe Via Carlo Giacobini, din Sale, a devenit atunci disponibilă pentru a primi primele tinere care se vor consacra în curând total Inimii Preasfinte a lui Isus.

Între 16 noiembrie și 5 decembrie 1923, Amilcare a redactat Principiile generale pentru „Constituțiile fundamentale” ale „sufletelor Victime ale Iubirii” pentru triumful Presfintei Inimii a lui Isus. Apoi, prezentate Excelenței Sale, la 28 ianuarie 1924, i-a fost restituit textul revizuit, comentat și însoțit de un răspuns de mână a Mons. Simon Pietro Grassi. Această predare a dat startul realizării concrete a actualei Congregații a Micilor Fiice ale Presfintei Inimii a lui Isus.

La 25 martie 1924, în solemnitatea Bunevestiri, Părintele Amilcare a fondat noua Instituție. Primele patru tinere, în fața Preasfântului Sacrament expus, au depus voturile de castitate, de ascultare și de consacrare specială la Presfanta Inimă a lui Isus pentru triumful său mai apropiat, cu promisiunea formală a sărăciei, care urma să fie

reînnoită în prima vineri din mai și apoi în fiecare prima vineri a lunii, pe toată durata noviciatului. La acest nou început au fost prezenți Preotul parohiei San Calocero, în care s-a înființat casa, Rev. Pr Giuseppe Teolog Rognoni și Rev. Pr Luigi Boveri, deja binefăcător de seamă al Congregației. Luând cuvântul, Rev. Director și Fondator a făcut referire la scopul Micii Instituții, a invitat la spiritul de sacrificiu și la jertfirea voluntară, pentru ca vocația să fie rodnică, pentru a fi sigură alegerea și predilecția lui Dumnezeu, promițând cele mai abundente roade și cele mai perfecte daruri și a încheiat cu urarea cât mai grabnică a triumfului Preasfintei Inimi a lui Isus.

Pe 24 iunie 1924, Fondatorul a celebrat pentru prima dată Sf. Liturghie în capela Institutului. În aceeași zi a apărut prima ediție a "Buletinului Sfintei Inimi", editat la Sanctuarul Inimii Sfinte de la Stazzano, un instrument pentru a face cunoscută Practica unirii cu Dumnezeu. Ziarul, al cărui Director responsabil a fost Părintele Amilcare, a fost suspendat în 1933 cu speranța de a relua apoi publicarea sa cu mai mult avânt.

Pe 18 noiembrie 1924, primele șapte tinere, hotărâte să-și consacre întreaga viață drept Victime de Dragoste pentru Triumful Iubirii milostive a Inimii Euharistice a lui Isus, în prezența lui Părintele Amilcare și a altor preoți au făcut Înveșmântarea și prima Profesiune religioasă.

Pe 15 august 1929, la Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, Părintele Amilcare a adus Preasfânta Euharistie în noua casă, actuala Casă Mamă, unde cu o zi înainte s-au mutat primele Surori.

În Solemnitatea Bunevestirii din 1934 (9 aprilie), cu o bucurie foarte mare din partea Fondatorului, a avut loc citirea de către Mons. Giuseppe Roveda, Vicar, a Decretului de înființare a Institutului (aprobat de dieceză) și a schimbării numelui inițial, schimbare prevăzută de același Fondator.

Pe 22 mai 1934, Părintele Amilcare, în calitate de delegat episcopal, a primit voturile perpetue ale Maicii Guglielmina și ale altor nouăsprezece Surori.

Pe 31 octombrie 1934, a murit dragul său Episcop, Mons. Simon Pietro Grassi.

Pe 28 decembrie 1934, Fondatorul a plecat spre Nola, invitat de Mons. Egisto Domenico Melchiori, Episcopul acelei dieceze destinat la episcopia din Tortona, iar pe 2 ianuarie 1935 s-a întors cu comunicarea că era dorința acelui Prelat de a uni surorile fondate de el cu noua Instituție apărută în Sale. Astfel, Părintele Amilcare s-a îndreptat din nou spre Nola pentru 5 februarie 1935, zi în care cele șaisprezece surori au făcut înveșmântarea și depunerea voturilor.

Pe 6 martie 1935, sărbătoarea Sf. Marzian, patronul Bisericii Catedrale din Tortona, Mons. Egisto Domenico Melchiori a intrat în dieceza.

Pe 3 august 1935, Episcopul i-a încredințat lui Părintele Amilcare noi funcții: Rector al Convitului Ecleziastic; Profesor al preoților tineri; Asistent ecleziastic diecezan al tinerilor și bărbaților catolici.

Pe 10 august 1935, la vârsta de 44 ani, după șaisprezece ani de slujire printre seminariștii din Stazzano, și-a început ministerul la Tortona.

Pe 27 mai 1936, Părintele Amilcare a fost numit Canonic Penitențiar al Catedralei. Ceremonia de învestire a avut loc cu o lună și jumătate mai târziu, pe 11 iulie.

În decembrie 1936 a suferit un început de asfixie; i s-a administrat Ungerea celor bolnavi. A fost internat mai întâi la spitalul din Tortona, apoi a rămas opt luni convalescent la Castelnovo ne' Monti (RE). Abia pe 22 octombrie 1937 a reluat serviciul în dieceză.

Pe 8 martie 1944 a murit mama Giuseppina, asistată de fiul său foarte iubit și de nepotul Gabriele, preot de câteva luni.

În 1946, odată cu sfârșitul războiului, Părintele Amilcare "a dorit să se dedice complet Congregației sale" iar Episcopului "i s-a părut că este dator să-i accepte cererea". La "fiecare oficiu" care i-a fost încredințat în dieceză a lucrat "cu angajament, exemplaritate, virtute". Astfel s-a retras într-o reculegere tăcută și fierbinte. S-a simțit chemat să reia acel plan inițial din anii '20, adică ramura sacerdotală a Institutului. Chiar și în timpul Exercițiilor spirituale din aprilie 1941, el a notat: "Gânduri și determinări practice pentru Constituții", iar în anii următori a redactat de mai multe ori un Statut-Constituții pentru "Societatea apostolică a inimii divine a lui Isus". A fost un proiect care a unit pentru o perioadă de timp câțiva preoți în ministerul lor, dar apoi a rămas un proiect în inimă și pe hârtie.

Pe 17 iulie 1950 a primit numirea de Monsenior, fiind inclus în rândul Camerierilor Soprannumerario ale Sanctității Sale, ca recunoaștere a vieții sale frumoase de preot, a activității sale generoase, a serviciilor aduse Seminarului și Diocesei.

Pe 1 noiembrie 1950, Părintele Amilcare a fost cu o bucurie imensă la Roma pentru proclamarea dogmei despre Ridicarea la cer a Sfintei Fecioare Maria, zi pe care a considerat-o "zori ale unei noi ere", era milostivirii, despre care i-a plăcut mult să vorbească.

Pe 21 februarie 1956, Congregația Micile Fiice ale Inimii Sfinte a lui Isus a obținut Decretul Laudis și a devenit, prin drept, pontificală.

Pe 3 septembrie 1958, Mons. Carlo Ferrari, Episcop de Monopoli, a fost numit "delegat apostolic pentru Congregația noastră" și ziua de 11 septembrie 1958 a devenit, potrivit spuselor lui Părintele Amilcare, "începutul 'mariilor suferințe'". Astfel, în ultimii doi ani, recules în el însuși și în Dumnezeu, a exercitat apostolatul ascuns și fecund al suferinței.

Marți, 15 noiembrie 1960, la ora 15:45, pe Drumul Național Alessandria - Tortona, în apropiere de Torregarofoli, mașina sa - un Fiat 600 - s-a izbit de un camion care venea din sens opus. Extras din fiarele contorsionate, încă în viață - a fost transportat la Spitalul Civil din Tortona, unde, în ciuda grijilor atente ale personalului medical, a încetat să mai trăiască în jurul orei 16:30. Într-o clipă de conștiință - în timp ce Capelanul, Mons. Lorenzo Ferrarazzo, îi administra Ungerea bolnavilor - a murmurat "Isuse al meu, fie-ți Milă" și cu această invocație pe buze, a încheiat experiența sa terestră și a fost primit definitiv în îmbrățișarea TATĂLUI.

Au sunat clopotele Catedralei din Tortona, cu un ecou lent și auster, pentru a da, pentru prima dată, anunțul oficial orașului și diecezei despre moartea tragică a Mons. Amilcare Boccio. Manifestul de doliu, apărut imediat după pe străzile orașului, vorbea cu emoție despre fidelitatea sa la ultima întâlnire cu Dumnezeu, venit în întâmpinarea sa pe drumul public.

Dar în această întâlnire a sa cu Domnul, Parintele Amilcare Boccio s-a regăsit alături de nenumăratele cete de preoți, prieteni, admiratori, suflete religioase pe care le-a iubit și binecuvântat în viața sa.

Vestea dureroasă adunată de presă s-a răspândit într-o clipă și a atras la Sale, unde între timp trupul său a fost așezat în camera mortuară amenajată cu devotament fervent în cadrul Institutului S. Cuore, o serie neîntreruptă de vizitatori. Până târziu în noapte a continuat pelerinajul devotat și emoționant, în timp ce registrul pentru semnături se umplea cu cele mai diverse nume, aparținând tuturor categoriilor sociale venind din fiecare zonă a Diecezei și din nenumărate localități, chiar și din cele foarte îndepărtate.

Joi dimineață, 17 noiembrie 1960, a fost celebrată înmormântarea. Sale a devenit un flux compact de popor, înnegrit între ceața densă, venit spontan pentru a însoți (în ultima călătorie rămășițele pământești ale lui D. Boccio. Mitra albă a Mons. Angeleri, episcop auxiliar, se evidenția printre veșmintele pontificale negre, care preceda sicriul purtat pe umeri de câțiva preoți. Aproximativ două sute de preoți prezenți, peste trei sute de „Mici Fiice ale Inimii Sfinte a lui ISUS”, mai mult de o mie de persoane care i-au adus

ultimele omagii, transformând înmormântarea sa într-un plebiscit de afecțiune și respect. Mons. Egisto Melchiori, episcop de Tortona, incapabil din motive de sănătate să fie prezent, a scris astfel în scrisoarea sa de condoleanțe către nepotul său Parintele Gabriele: „După ce a suferit suficient și a meritat, moartea l-a surprins brusc” (16.11.1960).

Sâmbătă, 17 noiembrie 2007 a devenit o zi memorabilă pentru Congregația Micilor Fiice ale Inimii Sfinte a lui Isus. Cu solemnitate și o mare emoție, în acea dimineață gri de noiembrie, au fost primite în Capela Casei Generale rămășițele pământești ale Mons. Amilcare Boccio și ale Maicii Guglielmina Remotti pentru a fi așezate în locul pregătit în capela Maicii Domnului, alăturată mării Capele. Ceremonia a fost condusă de Mons. Martino Canessa, Episcop de Tortona, fiind prezenți, în afară de Surori, și alpiniști și o bună reprezentare a populației din Sale.

